

Sygn. akt II KK 459/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 listopada 2022 r.,
sprawy **W. T.**,
skazanego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 22 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 242/21,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt IV K 144/20,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego W.T. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt IV K 144/20 uznał W. T. za winnego tego, że w dniu 16 stycznia 2020 r. w L. woj. [...], będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k., w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 28 grudnia 2011 r. do 27 czerwca 2015 r. - na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w L. w sprawie IV K [...] z dnia 28 maja 2012 r. za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. - kary 3 lat 6 miesięcy pozbawienia wolności, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając wobec W. T. przemocy poprzez przewrócenie go na podłogę warsztatu, przytrzymywanie oraz przykładanie

noża do jego głowy i grożenie śmiercią zmusił go do wydania kwoty 100 zł, a następnie, na zewnątrz warsztatu, poprzez bicie pięściami po głowie i kopanie pokrzywdzonego, który upadł wskutek uderzeń, usiłował zmusić go do wydania kwoty 400 zł, tj. przestępstwa z art. 282 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Jednocześnie wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności oraz określając, że tak orzeczoną karę W. T. winien odbywać w systemie terapeutycznym w związku ze stwierdzonym uzależnieniem od alkoholu. Jednocześnie Sąd Okręgowy w Lublinie zwolnił ww. od kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł zarówno obrońca W. T., jak i prokurator (apelacja oskarżyciela posiłkowego została pozostawiona bez rozpoznania). Obrońca zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie w całości, na korzyść skazanego, zarzucając mu:

- I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia:
 - a) art. 412 k.p.k. w zw. z art. 418 § 1 k.p.k. w zw. z art. 111 § 1 i 2 k.p.k. i w zw. z art. 424 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. przez sporządzenie na piśmie i ogłoszenie wyroku o treści innej, niż wynika to z decyzji podjętej w toku narady sędziowskiej, co w konsekwencji prowadzi do uchybienia kwalifikowanego jako przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k., polegająca na wydaniu orzeczenia z naruszeniem zasady większości głosów;
 - b) art. 186 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 182 § 1 k.p.k. przez ich niewłaściwe zastosowanie i odtworzenie przez przesłuchanie funkcjonariuszy Policji i oparcie ustaleń faktycznych na tak odtworzonych depozycjach pokrzywdzonego L. T., korzystającego z przysługującego mu prawa do odmowy składania zeznań - w konsekwencji oparcie ustaleń faktycznych na dowodach niedopuszczalnych i dokonanie błędnych ustaleń faktycznych;
 - c) art. 167 k.p.k. przez nierozpoznanie wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań A. M. - w konsekwencji niewyjaśnienie kwestii stanu zdrowia psychicznego oskarżonego;

- d) art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. przez niezasadne oddalenie wniosku o przesłuchanie lekarza Aresztu Śledczego w L. - w konsekwencji nie wyjaśnienie kwestii stanu zdrowia psychicznego oskarżonego;
- II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na ustaleniu, że po wyjściu z warsztatu oskarżony zaczął uderzać ojca pięściami po głowie domagając się wydania pieniędzy w kwocie 400 zł, podczas gdy z prawidłowo ocenionych jako wiarygodne zeznań D. J. i R. K. okoliczność taka nie wynika;
- III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na ustaleniu, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest znaczny w sytuacji, w której prawidłowa analiza dyrektyw określonych w art. 115 § 2 k.k. wskazuje, że szkodliwość społeczna czynu nie jest znaczna.

W konsekwencji obrońca wniósł o skierowanie sprawy na posiedzenie, uchylenie zaskarżonego wyroku na podstawie art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie, względnie dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań osób wskazanych we wnioskach z 5 czerwca 2020 r. (ponowionego 15 października 2020 r.) i 25 marca 2021 r. oraz uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Z kolei prokurator zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie w całości na niekorzyść W. T., podnosząc:

- I. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu W. T., a mianowicie art. 280 § 2 k.k. poprzez przyjęcie w kwalifikacji kumulatywnej, że dopuścił się wymuszenia rozbójniczego oraz usiłowania wymuszenia rozbójniczego, tj. przestępstwa z art. 282 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. podczas gdy z całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz opisu przypisanego czynu wynika, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona kwalifikowanego rozboju oraz usiłowania wymuszenia rozbójniczego przyjętego przez Sąd I instancji, tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

II. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu W. T. kary 2 lat pozbawienia wolności oraz zaniechanie orzeczenia kary grzywny, podczas gdy orzeczona kara nie uwzględnia należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do oskarżonego, który działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zarzuconego mu czynu dopuścił się w warunkach art. 64 § 2 kk.

W rezultacie, prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że W. T. dopuścił się czynu polegającego na tym, że w dniu 16 stycznia 2020 r. w L., woj. [...], będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k., w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 28 grudnia 2011 r. do 27 czerwca 2015 r. na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie IV K [...] z dnia 28 maja 2012 r. za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając wobec L. T. przemocy polegającej na przewróceniu go na podłogę warsztatu, przytrzymywaniu oraz przykładaniu noża do jego głowy' oraz grożeniu śmiercią, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 100 zł, a następnie, na zewnątrz warsztatu, poprzez bicie pięściami po głowie i kopanie pokrzywdzonego, który upadł wskutek uderzeń, usiłował doprowadzić go rozporządzenia mieniem w kwocie 400 złotych, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję osób trzecich, tj. przestępstwa wyczerpującego znamiona z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i wymierzenie mu za ten czyn kary 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda.

Po rozpoznaniu tak skonstruowanych apelacji, Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 242/21 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że eliminując z opisu czynu przypisanego oskarżonemu ustalenie „a następnie na zewnątrz warsztatu, poprzez bicie pięściami po głowie i kopanie pokrzywdzonego, który upadł wskutek uderzeń, usiłował zmusić go do wydania kwoty 400 zł”, czyn przypisany oskarżonemu zakwalifikował z art. 280 § 2

k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i wymierzył mu karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 20 zł każda, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za obie instancje oraz utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie.

Kasację od powyższego wyroku w całości na korzyść skazanego wniósł jego obrońca, zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- I. art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez nieuchylenie zaskarżonego apelacją wyroku, mimo że wyrok ten wydany został z naruszeniem zasady większości głosów;
- II. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez skazanie oskarżonego za czyn, którego znamiona nie zostały opisane w sentencji wyroku, a to na skutek nieuprawnionego przyjęcia, że sformułowanie „zmuszenie do wydania kwoty 100 zł” stanowi synonim słowa „kradnie” w rozumieniu art. 280 § 1 k.k. - w konsekwencji skazanie za czyn niewypełniający znamion czynu z art. 280 § 2 k.k.;
- III. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie i odniesienie się do zarzutu z pkt I.b) apelacji obrońcy, uczynione także z obrazą art. 186 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 182 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., w wyniku wyrażenia nieprawidłowego poglądu co do możliwości oparcia ustaleń faktycznych na podstawie zeznań funkcjonariuszy Policji, dokonujących czynności rozpytania osoby korzystającej następnie z prawa odmowy złożenia zeznań.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania, ewentualnie w przypadku uznania pierwszego zarzutu kasacji za niezasadny, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Jednocześnie obrońca skazanego wystąpił o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do najpoważniejszego zarzutu z punktu widzenia wagi uchybienia, tj. bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. Kasator jej zaistnienia dopatruje się w tym, iż Sąd *a quo* w uzasadnieniu swego wyroku wskazuje na omyłkowe zakwalifikowanie czynu przypisanego W.T. z art. 282 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., zamiast z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., co było intencją Sądu I instancji. Domniemuje tym samym, że sentencja wyroku pozostaje w sprzeczności z wynikami narady składu orzekającego, a w konsekwencji, iż orzeczenie zapadło z naruszeniem większości głosów. Tego rodzaju supozycja jest jednak nieuprawniona. **Wydanie orzeczenia z naruszeniem większości głosów będzie miało miejsce wtedy, gdy orzeczenie zapadło niejednomyślnie, zaś jego treść jest niezgodna z wolą większości członków składu orzekającego.** Jak słusznie podnosi się w doktrynie, z uwagi na bezwzględną zasadę tajemnicy przebiegu narady i głosowania (art. 108 § 1 k.p.k.), stwierdzenie tego uchybienia jest możliwe w zasadzie tylko w wypadku zaznaczenia przy podpisywaniu orzeczenia przez sędziego swojego zdania odrębnego od treści rozstrzygnięcia z zaznaczeniem, w jakiej części i w jakim kierunku jest ono kwestionowane, zgodnie z art. 114 § 1 k.p.k. (por. D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, *Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany*, LEX/el. 2022, art. 439; S. Zabłocki [w:] *Kodeks postępowania karnego. Tom IV. Komentarz do art. 425–467*, red. R. A. Stefański, S. Zabłocki, Warszawa 2021, s. 399; T. Grzegorzczak, *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Artykuły 1-467. Komentarz*, Warszawa 2014, s. 1485). Sytuacja taka mogłaby zaistnieć, gdyby wyrok został wydany w składzie trzyosobowym przy dwóch zdaniach odrębnych za przeciwnym kierunkiem rozstrzygnięcia. Tymczasem w niniejszej sprawie wyrok Sądu *a quo* został podpisany przez wszystkich członków składu orzekającego i nie zawiera żadnej wzmianki o zdaniu odrębnym w jakiegokolwiek części (k. 334-335). Potencjalna rozbieżność pomiędzy wyrokiem

ogłoszonym a zamierzonym nie jest zatem wynikiem naruszenia większości głosów, a omyłki, która podlegała konwalidacji w drodze zaskarżenia. Nie doszło więc do naruszenia przepisu art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k.

Przechodząc do omówienia drugiego z podniesionych zarzutów kasacyjnych godzi się zauważyć, że zawarty w wyroku skazującym opis czynu, o którym mowa w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. musi być tak skonstruowany, aby znalazły się w nim elementy odzwierciedlające realizację przez oskarżonego wszystkich ustawowych znamion przypisanego mu czynu. Nie oznacza to natomiast, że jedyną formą realizacji tego wymagania jest wierne przytoczenie słów ustawodawcy. W judykaturze wielokrotnie wskazywano, że polski proces karny nie jest procesem formułkowym, w którym wymagane jest posługiwanie się określonymi formułami prawnymi, lecz procesem, w którym przepisy określają jedynie sposób postępowania organów procesowych, w tym przy redagowaniu opisu czynu zarzucanego i przypisanego. Niekiedy w opisie czynu brak jest sformułowania wiernie przytaczającego określone znamię danego czynu, jednak analiza tego opisu prowadzi do wniosku, że chociaż wprost nie wyrażone, wspomniane znamię w opisie jest zawarte. Jest bowiem dopuszczalne takie zwerbalizowane przedstawienie zachowania oskarżonego, które w sposób niepozostawiający wątpliwości odpowiada treści poszczególnych znamion przypisanego mu przestępstwa, albo w drodze nieodpartego logicznego wnioskowania świadczy o wyczerpaniu konkretnego elementu składającego się na ustawowy obraz określonego czynu zabronionego (zob. np. postanowienie SN z dnia 5 maja 2021 r., V KK 91/21, LEX nr 3252512; wyrok SN z dnia 17 września 2020 r., III KK 192/19, LEX nr 3277515; wyrok SN z dnia 10 marca 2020 r., V KK 176/19, LEX nr 3260354; postanowienie SN z dnia 8 maja 2018 r., II KK 29/18, LEX nr 2495959). Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że opis czynu ostatecznie przypisanego skazanemu zawiera wszystkie znamiona określone w art. 280 § 2 k.k. Według słownika języka polskiego „kradzież” to „bezprawne pozbawienie kogoś jego własności” (zob. sjp.pl/kradziez). W doktrynie i judykaturze nie budzi wątpliwości, że z rozbojem mamy do czynienia zarówno wówczas, gdy sprawca własnoręcznie odbiera pokrzywdzonemu mienie jak i wtedy, gdy pokrzywdzony pod wpływem przemocy sam natychmiast wydaje napastnikowi

żądany przedmiot (zob. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas [w:] *Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k.*, red. W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2022, s. 127 i in. i cytowane tam orzecznictwo). Zatem różnica pomiędzy rozbojem a wymuszeniem rozbójniczym polega na tym, że w przypadku przestępstwa z art. 280 k.k. sprawca podejmuje jeden ze sposobów oddziaływania na osobę po to, by niezwłocznie zawładnąć cudzą rzeczą, natomiast przy przestępstwie z art. 282 k.k. sprawca zmusza pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem na przyszłość" (wyrok SN z dnia 16 grudnia 1999 r., IV KKN 478/99, Prok. i Pr.-wkł. 2000/5, poz. 3; wyrok SA w Gdańsku z dnia 23 marca 2000 r., II AKa 47/00, OSA 2002/2, poz. 13; wyrok SA w Łodzi z dnia 23 maja 2001 r., II AKa 83/01, Prok. i Pr.-wkł. 2002/9, poz. 25). Zatem użycie sformułowania „(...) zmusił go do wydania kwoty 100 zł (...)” przy jednoczesnym wskazaniu, że działanie skazanego polegało na użyciu wobec pokrzywdzonego przemocy oraz przykładaniu do jego głowy noża i grożenie mu śmiercią uznać należy za odpowiednik pojęcia „kradnie” w rozumieniu art. 280 § 1 k.k. Przy czym nie budzi wątpliwości, że chodzi o „cudze” 100 zł, mimo braku wskazania *expressiss verbis* tej okoliczności. W ocenie Sądu Najwyższego nie doszło zatem do zdekompletowania znamion przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., a w konsekwencji zarzut obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. okazał się oczywiście bezzasadny.

Ostatni z podniesionych zarzutów kasacyjnych dotyczy nienależytej kontroli instancyjnej, tj. obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Sprowadza się on do pytania o możliwość wykorzystania zeznań funkcjonariuszy Policji wezwanych na miejsce zdarzenia, którzy wiedzę o zaistniałym przestępstwie czerpali od uczestników zajścia, w tym pokrzywdzonego, który następnie skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań w trybie art. 182 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela pogląd prezentowany w judykaturze, zgodnie z którym przepis art. 186 § 1 k.p.k. nie zabrania odtwarzania wypowiedzi świadka złożonych poza protokołem przesłuchania zarówno w prywatnej rozmowie z osobami trzecimi, jak i z przybyłymi na miejsce przestępstwa funkcjonariuszami Policji (zob. np. wyrok SN z dnia 10 marca 1971 r., IV KR 16/71, OSNKW 1971, z. 9, poz. 131; wyrok SN z dnia 5 lipca 2002 r., WA 9/02, OSNKW 2002, z. 11-12, poz. 104; wyrok SN z dnia 21 marca 2013 r., III KK 268/12, LEX nr 1311768;

postanowienie SN z dnia 1 września 2003 r., V KK 12/03, V KK 12/03; postanowienie SN z dnia 12 września 2012 r., II KK 247/11, OSNKW 2013, z. 2, poz. 15; postanowienie SN z dnia 30 lipca 2020 r., I KK 86/19, LEX nr 3126198). Również w doktrynie wskazuje się, że gdy świadek powołując się na treść art. 182 § 1 lub 2 k.p.k. odmówił złożenia zeznań, można na okoliczności, których dotyczyły miały jego zeznania, przesłuchać w tym charakterze inne osoby, które informacje te uzyskały od świadka korzystającego z prawa do odmowy złożenia zeznań (zob. np. T. Grzegorzczuk, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz, tom I*, Warszawa 2014, s. 671-672; A. Sakowicz (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2015, s. 451-452, 472). Stanowiska tego nie podważają przywoływane przez skarżącego judykaty. Dotyczą one bowiem zakazu wykorzystania zeznań osoby korzystającej z prawa do odmowy ich złożenia, utrwalonych zarówno w protokole przesłuchania świadka, jak i w protokole przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie (wyrok SN z dnia 17 sierpnia 1971 r., V KRN 297/71, OSNKW 1972, nr 1 poz. 14; wyrok SN z dnia 18 września 1984, Rw 561/84, OSNKW 1985, nr 3-4, poz. 29), a także niemożności wykorzystania zeznań funkcjonariuszy Policji na okoliczność tego, co mówiła osoba, która następnie skorzystała z prawa odmowy zeznań, o ile wypowiedzi świadka nie miały charakteru spontanicznego i zostały uzyskane w ramach czynności procesowych prowadzonych w postępowaniu przygotowawczym (wyrok SN z dnia 21 marca 2013 r., III KK 268/12, LEX nr 1311768), bądź też dla tego postępowania i z inspiracji podmiotu wykonującemu czynności procesowe (wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2022 r., II KK 52/22, OSNK 2022, nr 5, poz. 17; wskazany już wyrok SN z dnia 21 marca 2013 r., III KK 268/12). Rzecz jednak w tym, że wypowiedzi L.T. wobec przybyłych policjantów miały charakter spontaniczny i nie zostały uzyskane w ramach czynności procesowych prowadzonych w postępowaniu przygotowawczym, które wtedy nie było jeszcze wszczęte. Co więcej, sama interwencja nastąpiła nie z inspiracji funkcjonariuszy Policji, lecz na wyraźne żądanie pokrzywdzonego, który domagał się jej dzwoniąc na Policję. Nie był on do tego w żaden sposób nakłaniany. Oczywistym jest, że przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusze Policji byli zmuszeni do rozeznania się w sytuacji, a dokonywane przez nich rozpytania nie miały charakteru przesłuchania. Nie były to

również czynności podejmowane w trybie art. 308 § 1 k.p.k., albowiem te rozpoczęły się dopiero o godz. 10.25 od zatrzymania W.T. (k. 20). Tak więc przesłuchanie funkcjonariuszy Policji S. C. i E. C. nie stanowiło obejścia zakazu określonego w art. 186 § 1 *in fine* k.p.k., a świadkowie ci w istocie relacjonowali zachowanie uczestników zdarzenia po przybyciu na jego miejsce i wskazywali na przyczyny samej interwencji. Z tych też względów Sąd *ad quem* nie dopuścił się obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Reasumując podniesione zarzuty okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym, co pozwalało Sądowi Najwyższemu oddalić kasację na posiedzeniu w myśl art. 535 § 3 k.p.k.

W tej sytuacji bezprzedmiotowe stało się rozstrzygnięcie w zakresie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w sentencji postanowienia, kosztami postępowania kasacyjnego obciążając skazanego W. T., zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[as
a!]